

Hana Vorobelová, 17 rokov, Prešov

Zebra

Prudko zabočil za roh. Neznášal, keď ho pri menení ulice opantala zbabelosť. Odvaha však ničomu neprospeľa. Muž v objemnej vetrovke vyzeral, že by rád narazil na hlavu nešikovného mladíka po druhý raz, tentoraz päťou. Vilo sa rozbehol skôr, ako mužovo husté obočie zakrylo jeho oči. Keďže meškal na hodinu a po otočení sa zistil, že ho muž nemieni prenasledovať, z natriasania batoha prešiel na ležérne vykračovanie. Po behu sa mu točila hlava. Fľašu si tento týždeň zabudol po tretíkrát. Zhlboka sa nadýchol, poklipkal očami a dal šancu jahodovej žuvačke.

Čakanie na druhú hodinu sa rozhodol spríjemniť prechádzkou. Po pár metroch mal na konte len dve stúpnutia na čiary medzi dlaždicami. Farebné holuby. Keď chcel v ukladaní chodidiel pokračovať úspešne a v smere školy, musel sa vzdať pohľadu na fialové perie a prejsť cez priechod pre chodcov.

Červená. Pomalé ťukanie. Priložil prst na žltú vec s miliónom baktérií. Priložil, nestlačil. Bol to podvrh. S vedomím, že si nikdy nemôže byť istý, že stroj jeho signál zaregistroval, si vopchal ruky do vreciek. Preniesol váhu na pravú a pokrčil ľavú nohu. Zabladel sa pred seba. Žuvačka nemala žiadnu chuť. Vyplul ju. Zostala len trpkosť na jazyku.

Nevedel, kam sa má v prítomnosti ľudí pozeráť. Zvyčajne zatvoril oči, no keď sa obzvlášť nudil alebo mu sluch nevystačil, zachytával niečí pohľad a snažil sa vydržať čo najdlhšie bez žmurknutia. To, že skoro vždy prehral, ho netrápilo. Ľudí, ktorí nežmurkajú, považoval ako väčšina vyspelej spoločnosti za psychopatov.

Sklonil hlavu. Autá nemali ani toľko úcty, aby pred priechodom stlačili brzdu a zmiernili utrpenie úbohého zvieraťa. Zebra bola vyblednutá, obdĺžniky sa takmer nedali rozoznať. *Stavím sa, že pruhy zmiznú skôr, ako sa zjaví zelená*, uškrnul sa.

Po ma lé ťu ka nie.

Po chvíli sa ktosi konečne priblížil k druhej strane priechodu. Pred poriadnym obzretím si novej postavy sa na moment otočil k dievčaťu vedľa. Uprený výraz preniesla z červeného kruhu na Vila. Zaťala zuby, vytiahla mobil a pridala na hlasitosti. Metalová skladba sa mu v ušiach ozývala ako výčitka. Podišiel bližšie k zdroju blikania. Žuvačka na zemi sa mu prisala na podrážku.

Muž pred ním mal krátke sivé vlasy, kabát s bordovým károm, kufrík a kožené poltopánky. Stál vzpriamene, s vedomím vlastnej dôležitosti. Ručičku značkových hodínok kontroloval každých päť sekúnd. Ostrosť jeho zraku striehnuceho na najmenšie Villove zaváhanie sa vymykala medziam slušnosti.

Prichádzali ďalší, no Vilo sa už nemal chuť baviť. Každý sa mu pozdravil najprv vyčítavým, potom nahnevaným a napokon pohrdavým pohľadom. Prívetivo pôsobiaca starénka v štrikovanej veste ho aspoň neklamala dlho. Kostnatý ukazovák sa rozkýval ako obrátené kyvadlo v tmavej hale, kde sa zvuk odráža od prázdnych chodieb. Jej štrbavý úšľabok vyvolal predstavu žolíka so zbytočnou nápoveďou.

Keď si uvedomil, prečo sú nechty jeho ruky ohryzené až do krvi, bolo neskoro. Bezmocnosť mu zmrazila kosti. Nedokázal sa pohnúť. Hodil to na žuvačku. Ležala pod jeho chodidlom poctivo poprežúvaná a plná slín. Napokon ho čoraz hlasnejšie výkriky okolostojacich prebudili z tranzu. Prekonal odpor z baktérií a neprestal prikladať skrvavený prst na žlté políčko.

„Proste to nejde! Skúste to sami, keď ste takí múdri!“ kričal v snahe rozpučiť objekt na stĺpe a odtrhnúť nohu od dlaždice. Stál na čiare.

Masa ľudí obalená vo vetrovkách a kabátoch nepripúšťala námietky. Strácali trpezlivosť. Červená zahaľovala ich približujúce sa tváre. Ťukanie mu zadunelo v ušiach. Vedel, že dnes nestihne druhú hodinu.